

Alan Woods: Efter Gaddafis död: revolution och kontrarevolution i Libyen

[Artikel från 21/10 som diskuterar den hittillsvarande och framtida utvecklingen i Libyen. Från www.marxist.com.]

Vänsterns förvirring

Vänstern har uppvisat en oerhörd förvirring inför händelserna i Libyen. Å ena sidan har en del personer kapitulerat för imperialismen i den grad att de stödde NATO:s intervention. Det var både naivt och reaktionärt. Att låta ens omdöme grumlas av de lejda medias hycklande kör och svälja lögnerna om en så kallad "humanitär" intervention för att "skydda civila" var väldigt dumt.

NATO:s intervention gjordes inte alls i humanitära syften eller för att skydda civila. Den styrdes av kalla och cyniska beräkningar. Samma personer som hade en gemytlig relation med Gaddafi och försåg honom med vapen och skickade politiska fångar till Libyen för att torteras av hans hemliga polis, kan knappast göra anspråk på "humanitära" principer. De har inte visat samma ömma omtanke om det lidande folket i Bahrain.

Det libyska folkets befrielse är det libyska folkets egen angelägenhet. Den kan inte anförtros åt imperialisterna som under årtionden har stött varenda bloddränkt diktatur i Nordafrika och Mellanöstern. Vårt första krav är att all utländsk inblandning i Libyen ska upphöra. Låt det libyska folket klara upp sina egna problem på sitt eget sätt!

Men den andra tendensen inom vänstern var inte bättre. De gick till den andra ytterligheten och stödde Gaddafi, som de målade upp i rosa färger som "progressiv", "anti-imperialist" och till och med "socialist". Inget av det stämde. Det är riktigt att den libyska regimen (och även den syriska regimen) var av en annan beskaffenhet än regimerna i Tunisien och Egypten. Men det förändrar inte på något avgörande sätt dess förtryckande karaktär eller berättigar den att kallas verkligt anti-imperialistisk.

För att belysa de verkliga processer som pågår räcker det inte att sätta ett plus- eller minustecken på dessa lika felaktiga ståndpunkter. Vi måste se hela bilden och inte föra fram en ensidig åsikt.

Vi får inte måla situationen i rosaskimrande färger. Det ur marxistisk synvinkel allra mest allvarliga misstaget är att förneka eller minimera ekvationens revolutionära eller möjligt revolutionära delar. Det krävs en allsidig och balanserad infallsvinkel som tar hänsyn till alla delar och visar hur mot-sättningarna kan lösas. Precis som i Egypten är det största problemet att det saknas ett revolutionärt ledarskap.

Historien är fylld av exempel på revolutioner som besegrats, hejdats eller kapats av främmande klasskrafter. Libyen är inget undantag från denna regel. Det faktum att en folklig revolution har ägt rum innebär ingalunda att det är säkert att den till sist segrar. Men detta allmänna konstaterande är lika sant för Tunisien och Egypten som för Libyen.

Även om förhållandena skiljer sig betydligt, i den meningen att det i Spanien på 1930-talet fanns starka arbetarorganisationer, så existerade exempelvis alla objektiva villkor för den socialistiska revolutionens seger där under åren 1931-1937. Trotskij förklarade att den spanska arbetarklassen klarade av att göra inte en utan tio revolutioner. Trots det togs den spanska revolutionen först över av borgerliga element varefter den besegrades, och som ett resultat tvingades det spanska folket utstå fyra decennier av fascism. Låt oss komma ihåg att utan Lenins och Trotskij och bolsjevik-partiets närvaro skulle även den ryska revolutionen ha slutat med nederlag.

Gaddafiregimens särdrag

Gaddafiregimen hade en alldeles egenartad karaktär. Som ett resultat av sin anti-imperialistiska vältalighet hade Gaddafi till en början en massbas. Regimen gav sig ut för att vara "socialistisk" och nationaliserade större delen av ekonomin, och med enorma oljetillgångar och en liten befolkning kunde han ge majoriteten av folket en relativt hög levnadsstandard, sjukvård och utbildning. Det gav hans regim en långvarig betydande stabilitet. Det förklarar också varför Gaddafi trots allt efter det inledande upproret mot honom fortfarande kunde uppåda tillräckligt stöd för att göra motstånd under flera månader och inte störtades med en gång.

Men det var ett system som samlade all makt i händerna på en person och effektivt förhindrade utvecklingen av något som liknade politiska eller till och med statliga institutioner. Det fanns inget styrande parti (politiska partier var förbjudna), en mycket liten byråkrati och en svag, splittrad armé. Gaddafi höll sig kvar vid makten med hjälp av ett komplicerat system av politiska utnämningar, allianser med stamledare och ett nätverk av informella kontakter.

Under de senaste 20 åren – och i synnerhet det senaste decenniet – hade Gaddafiregimen börjat lätta på den statliga kontrollen över ekonomin, och försökte få till stånd en överenskommelse med imperialismen, öppnade sina marknader och antog en "fri marknadsekonomi" och en nyliberal politik. Den genomförde några marknadsinriktade reformer, inklusive att ansöka om medlemskap i Världshandelsorganisationen, minska statsunderstöden och tillkännage planer på privatiseringar. Sedan 2003 har mer än 100 statligt ägda företag privatiserats inom industrin, inklusive oljeraffinaderier, turism och fast egendom, varav 29 är 100% utlandsägda.

Dessa marknadsekonomiska åtgärder ledde till sänkt levnadsstandard för många libyer och till att en minoritet, i huvudsak Gaddafis familj, berikade sig. Det var en av de viktigaste orsakerna till det folkliga missnöje som ledde fram till upproret. Under den sista perioden av Gaddafis herravälde blev vanliga människors liv allt besvärligare. Anammandet av en nyliberal politik ledde till att fattigdomen ökade. Men den gynnade bara en smal elit som främst bestod av Gaddafis familj, vissa stammar och medlemmarna i säkerhetsapparaten.

Detta förklarar delvis splittringarna inom det styrande skiktet, där en hel rad före detta generaler, ministrar och framstående affärsmän vände sig mot "broder ledaren" och lämnade det sjunkande skeppet, samtidigt som de försökte ta över den verkligt revolutionära rörelse som hade brutit ut underifrån.

Ägde det rum en revolution i Libyen?

Rörelsen i Libyen var en del av den allmänna revolutionära oro som svepte över arabvärlden efter upproren i Tunisien och Egypten. Den började med en folklig revolt i Benghazi. Det var ett spontant uppror utan ledning och utan klart definierade mål annat än att störta den hatade regimen. Denna rörelse hade en otvetydigt progressiv och möjligt revolutionär karaktär.

Den viktigaste kraften bakom upproret var det revolutionära folket: de fattiga massorna i städerna, arbetarna och de lägre delarna av småbourgeoisien. Ett stort antal människor ur medelklasserna (läkare, advokater, etc) reste sig också mot Gaddafi. Den största svagheten är att arbetarklassen inte är organiserad – avsevärt mindre än i Egypten och Tunisien. Den är koncentrerad till oljesektorn, som i sig själv till stor del är beroende av utländska arbetare. Därmed kunde inte proletariatet sätta sin prägel på rörelsen.

Precis som i fallet Tunisien och Egypten hade den revolutionära rörelsen inget sammanhängande ledarskap. Dessutom komplicerades situationen i Libyen av alla möjliga nationella, regionala och stamfaktorer, och genom att arbetarklassen spelade en mindre roll trädde dessa i förgrunden.

Historiskt sett bestod Libyen av tre provinser (eller stater), Tripolitanien i nordväst, Barka (eller

Cyrenaika) i öster och Fezzan i sydväst. Dessa territorier förenades under den italienska imperialismens militärstövel, som 1934 delade upp Libyen i fyra provinser och ett territorium: Tripoli, Misrata, Benghazi, Bayda och det libyska Sahara. För att befästa sin makt försökte Gaddafi sätta upp araber mot berber, öst mot väst, stam mot stam. Lokal rivalitet och stamallianser har gjort situationen ännu mer komplicerad och har bidragit till den snabba utförsbacken till inbördeskrig

Naturen avskyr tomrum. I frånvaron av ett ledarskap trädde de borgerliga elementen i förgrunden. De organiserade det så kallade Nationella övergångsrådet. Dessa element var självutnämnda, valdes inte och är inte ansvariga inför någon. De tvingade sig fram och knuffade de revolutionära massorna, i första hand ungdomen som genomförde all kamp, åt sidan.

Upproret i Benghazi

Precis som i Egypten organiserades de första protesterna i Benghazi på Facebook. 17 februari utsågs till startdatum för demonstrationerna. I ett försök att förhindra protesterna arresterade Gaddafiregimen den 15 februari den oliktankande advokaten Fathi Terbil. Terbil var samordnare för familjerna till offren i Abu Saleemfängelset, där 1.200 oskyldiga fångar 1996 hade massakrerats på Gaddafis order.

Arresteringen av Terbil fick motsatt effekt, eftersom familjerna till de som hade mördats i fängelset gick ut på gatorna för att protestera mot att han hade arresterats, och ropade ”*Vakna Benghazi, dagen du har väntat på har kommit!*” Folket kom ut på gatorna för att protestera. En stor del av östra Libyen anslöt sig till demonstranterna: Al-Marj, Al-Bida, Derna, Shahat, Tobruk liksom Ajdabiya.

Gaddafi svarade med att skicka trupper mot folket, inklusive legosoldater och miliser som stod under hans söners befäl. Tunga vapen användes mot obeväpnade människor. Många dödades och det fortsatte tills de tog kontrollen över hans militärförläggning i Benghazi. Detta drev genast situationen i riktning mot inbördeskrig.

Massornas hjältemodiga uppror i Benghazi kan jämföras med arbetarnas uppror i Barcelona 1936, då de angrep den fascistiska militären nästan med sina bara händer. De obeväpnade demonstranterna tvingades försvara sig med käppar, stenar och flaskor fyllda med bensin som de kastade mot militärförläggningarna. En av demonstranterna fyllde sin bil med gasolflaskor och körde in i kasernerna och förstörde två murar.

Det tog dagar för rebellerna att inta kasernerna i Benghazi. Under trycket från det revolutionära folket började armén bryta samman. Bataljonen i Benghazi som stod under befäl av general Abdul Fatah Younis anslöt sig till upproret, vilket ledde till att militärförläggningen föll. När folket i Benghazi kom in i byggnaden hittade de kroppar av många soldater som hade blivit skjutna därför att de vägrade att följa order och skjuta mot sitt eget folk.

Slutligen spred sig det som hade börjat som en rent östlig revolution till städerna i väst. Demonstrationer bröt ut i Al-Zawia, Misrata och i vissa delar av huvudstaden. Gaddafis reaktion blev omedelbar och ytterst brutal. Han använde legosoldater för att krossa alla rörelser och skickade jetflygplan och krigsskepp för att angripa öst. Flera piloter hoppade av och sökte politisk asyl på Malta och i Egypten.

Ett våldsamt förtryck användes för att kväva rörelsen i Tripoli, där protester hade ägt rum i början av upproret. Många människor mördades, kidnappades och torterades. Alla folksamlingar förbjöds och huvudstadens gator patrullerades av legosoldater. Telefonsamtal avlyssnades. Den förtryckande regimen lyckades för en tid tysta rörelsen i Tripoli, tills den bröt ut igen i augusti.

Regimen förberedde en motoffensiv för att krossa allt motstånd i öster. En flod av blod skiljde regimen från folket. Gaddafi tillkännagav att han inte skulle dra sig för någonting för att krossa

revolutionen och dränka Benghazi i blod. Den bitterhet som regimens uppträdande gav upphov till förvandlade snabbt ett folkligt uppror till ett blodigt inbördeskrig.

NATO:s roll

NTC (Nationella övergångsrådet) i Benghazi uppmanade NATO att ingripa. Imperialisterna hade inte kunnat ingripa under någon av de revolutionära omvälvningarna i Mellanöstern och Nordafrika. Men i denna situation förstod de att de hade chansen att spela en roll. Amerikanerna, fransmännen och britterna tog kontakt med NTC, som är ett förbund mellan borgerliga element och vissa före detta ministrar i Gaddafis regim. Denna handling visar hur fullständigt reaktionärt detta organ är.

Men det är fel att överdiva NTC:s roll, eller tro att det hade fullkomlig kontroll. Tvärtom, NTC hade inget hårt grepp om rebellerna, som till en början betraktade dem med misstro och fientlighet. Det visade sig vid händelserna i mars när rebelltrupper grep brittiska säkerhetsstyrkor som försökte ta sig in i Benghazi för att kontakta NTC:s ledare. Det var ytterst besvärande för regeringen i London, som inte kunde förklara varför dessa styrkor befann sig i Libyen.

Det som förändrade rebellernas inställning var det överhängande hotet om en fullständig offensiv från Gaddafis sida mot Benghazi. Saif al-Islam Gaddafi sa i början av konflikten: "Libyen är inte Tunisien, det är inte Egypten... Det kommer att bli inbördeskrig. Det kommer att bli blodsutgjutelse på gatorna." Gaddafi själv hotade att fånga rebellerna som råttor: "hus för hus, gränd efter gränd".

Farhågorna för en massaker underblåstes av Gaddafis tal, och det skapade ett klimat där NTC:s krav på väpnad utländsk intervention kunde få ett gensvar till och med bland massorna och de som till en början hade varit mot det. De högljudd köreerna för en "humanitär" intervention gav imperialisterna en bra ursäkt för att ingripa. Politikerna i Paris och London var särskilt ivriga att intervensera. Delvis berodde det på kortsiktiga överväganden: både Sarkozys och den brittiska liberal-konservativa koalitionens minskade popularitet.

Ännu en gång har det så kallade Förenta nationerna avslöjat sig som en front för imperialisterna och givit cyniskt stöd till en påstått "humanitär" intervention. Men de främsta skälen var av ekonomisk och strategisk natur. Självfallet spelade önskan att rädda libyers liv ingen som helst roll.

Speciellt Frankrike hade egna avsikter och intressen. Sarkozy var speciellt ivrig att återupprätta sina vitsord i arabvärlden efter att stött den fallne diktatorn Ben Ali i Tunisien. Frankrike har alltid sett Afrika (och speciellt Nordafrika) och Mellanöstern som en del av sin inflytelsesfär. Det är ingen slump att franska trupper låg bakom statskuppen i Elfenbenskusten som ersatte Gbagbo med en lakej åt väst (Frankrike), Ouattara.

Tidigare hade Tony Blair upprättat gemytliga relationer med Gaddafi. Nu beordrade Cameron RAF att bomba honom. Men det skedde ingen verklig förändring av den brittiska imperialismens politik. Britterna hade hela tiden de libyska oljetillgångarna för ögonen, med eller utan Gaddafi. Som Clausewitz förklarade är krig bara en fortsättning av politiken med andra medel.

NATO och inbördeskriget

Till skillnad från fransmännen och britterna var amerikanerna försiktiga. Efter att ha bränt fingrarna i Irak och Afghanistan hade de inte bråttom att dras in i ett flygkrig i Libyen som med lätthet kunde sluta med ett krig på marken. De gick med på att delta först efter påtryckningar från London och Paris och på villkor att uppdraget leddes av NATO och inte USA.

Ett antal amerikanska generaler uttryckte allvarliga invändningar mot uppdraget. De visste att det är omöjligt att vinna ett krig med enbart flygstridskrafter. I Afghanistan litade de till Norra alliansens styrkor, och i Kosovo till KLA för att genomföra striderna på marken. Även om NATO:s flyg-

angrepp uppenbarligen spelade en roll för krossa Gaddafis militära förmåga, så måste kriget utkämpas och vinnas på marken. Det visade sig vara svårare än vad imperialisterna antog.

Under ett inbördeskrig spelar politiken en mer avgörande roll än under ett vanligt krig. Avsaknaden av en verkligt revolutionär politik gjorde det svårare att vinna över folket från den andra sidan. En annan faktor var splittringen bland rebelledarna och den roll som spelades av vissa före detta Gaddafi-officerare, som (troligen med rätta) misstänktes för att vilja sluta en överenskommelse med "broder ledaren". Om kriget skulle utkämpas efter "normala" militära linjer hade Gaddafis trupper fördelen av en yrkesarmé med överlägsna vapen och utbildade soldater.

Av alla dessa skäl blev inbördeskriget utdraget och blodigt. Rebelltrupperna var utbildade och dåligt beväpnade civila. NATO:s generaler uttryckte öppet förakt för rebellarmén. *The Economist* angav att en av dem hade sagt: "De är egentligen inte på krigsfot och verkar egentligen inte vilja strida. De bara gör sig till."

Även om flygstridskrafter kan spela en avgörande roll för att förstöra vapen på marken, är det ett välkänt militärt axiom att krig inte vinnas enbart med flygstridskrafter. De senaste erfarenheterna i Libyen bevisar detta ännu en gång. NATO:s flygangrepp användes för att stoppa Gaddafis framstöt mot Benghazi och gjorde det möjligt för rebellerna att inleda en motoffensiv. Men i sig själva räckte de inte till för att garantera en avgörande militär seger. Efter månader av intensiva flygbombningar verkade kriget på marken ha nått ett dödläge.

Oroliga röster i London och Paris uttryckte oro över att konflikten i Libyen kanske skulle kunna vara i år och inte månader. Fälttåget i Libyen kostade mycket pengar: i början av oktober hade den brittiska regeringen gjort av med 1,75 miljarder pund medan USA hade använt minst 1,1 miljarder dollar. Detta var svårt att motivera under tider av åtstramning, budgetunderskott och sjunkande levnadsstandard. Den brittiska utrikesministern William Hague gjorde pessimistiska uttalanden för att förbereda den allmänna opinionen på ett utdraget krig i Libyen.

Fransmännen var ännu mer oroliga. Franska stridsplan stod för omkring en tredjedel av NATO:s samtliga flygangrepp. *Le Monde* klagade i en rubrik på första sidan: "Frankrike har inte längre militära medel som kan mäta sig med sina politiska ambitioner." Den 11 maj gjorde den franske försvarschefen amiral Edouard Guillard ett förvånansvärt medgivande: "De [franska] väpnade styrkorna är idag bräckliga och svaga. Vi får inte förneka eller dölja det. Vi befinner oss i en svår situation."

Turkiet, som är medlem i NATO, hamnade också i en mycket besvärlig situation. Turkiet hade utvecklat nära band till Gaddafiregimen och i utbyte fått lukrativa kontrakt till turkiska företag, och försökte nu gå mot Storbritanniens och Frankrikes iver att intervensera. När Erdogan insåg att lyckan hade vänt för Gaddafi var han också snabb att förändra sin ståndpunkt för att försöka skaffa Turkiet en roll i Libyen efter regimens oundvikliga fall.

Men till och med de begränsade bombangreppen avslöjade snabbt allvarliga slitningar i NATO:s militära möjligheter. Sprickor visade sig inom dess led. Tyskarna ville inte ha med aktionerna i Libyen att göra, medan andra, som Italien, gav obetydliga bidrag till striderna. Britterna och fransmännen klagade bittert att deras "allierade" i NATO inte gjorde tillräckligt och pekade anklagande på Tyskland och Italien som exempel.

Tripolis fall

Slutligen löstes problemet genom att Tripoli föll i augusti. Uppnåddes Tripolis fall med hjälp av NATO:s bombningar? Det faktum att Tripolis fall överraskade NATO fullkomligt är ett tecken på att så inte var fallet. Fram tills dess försökte ledarna förbereda opinionen på en utdragen militär aktion. Det enda man talade om var dödläget. När Tripoli föll orsakade det utbredd överraskning.

Imperialisterna och NTC var helt oförberedda på det. Till och med rebellernas befälhavare blev överraskade, som Patrick Cockburn rapporterar i *Counterpunch*:

Även lokala milisbefälhavare blev överraskade. Till och med i ett område som Abu Salim, som påstods vara fullt av Gaddafianhängare, var det få strider. Khalid, revisor i en lokal bank med ett gevär på axeln, sa: ”Vi trodde att de var starka, men striderna pågick bara några timmar. En massa människor bytte sida i sista stund.” (*Counterpunch*, 5 september 2011.)

Samma redogörelse fortsätter:

Nästan alla i Tripoli påstår sig nu ha arbetat på rebellernas sida öppet eller i hemlighet. Sådana osannolika påståenden har troligen gjorts i varenda erövrade stad sedan tidernas begynnelse. Men alla tecken tyder på att när rebellerna bröt igenom vid Zawiyah i augusti, och till sin överraskning upptäckte att vägen till huvudstaden låg öppen och oförsvard, så hade de Gaddafivänliga truppernas moral rasat samman.

En tidigare soldat beskrev hur han hade övergivit sin stridsvagn vid Zawiyah när han fick order om att slå till reträtt efter ett rebellangrepp från Nafusabergen, ett uppror i Zawiyah självt och NATO-flygplanens oförsonliga angrepp mot Gaddafianhängarnas försvarsställningar. Han bestämde sig helt enkelt för att spelet var slut och att det inte fanns någon anledning att vänta på att brinna upp i sin stridsvagn. Han tog av sig sin uniform och sprang.

I Tripoli drog regimen anhängare på samma sätt slutsatsen att det inte fanns någon anledning att dö för en dömd sak. Issam, en islamistisk lastbilsägare som har ansvar för ett distrikt i Souq al-Jumaa, sa att hans män hade ont om vapen i början, men skaffade sig dem genom att ”gå från hus till hus och be Gaddafianhängarnas folk att lämna över sina vapen och stanna inne.” Ingen vägrade. Khalid i Abu Salim sa att han trodde att vändpunkten i kriget hade kommit när Gaddafi inte lyckades erövra Misrata i början av sommaren och NATO intensifierade sina bombningar. Efter det befann sig Gaddafis män på reträtt och det var lätt att se vem som till sist skulle segra.

Slutligen föll regimen ihop som ett korthus. Försvaret av Tripoli kollapsade därför att Gaddafis soldater inte såg något skäl att slåss och dö för en förlorad sak.

Vilka krafter var inblandade?

Det väpnade upprорот i Tripoli spelade en avgörande roll för att de Gaddafivänliga styrkornas motstånd i staden föll samman. Detta bekräftas av en rad källor, inklusive en artikel av Nicholas Pelham med titeln ”*Libya: How They Did It*”.

I den finns en intressant beskrivning av situationen i Tripoli efter rebellernas inmarsch:

Först när jag den 21 augusti, tre dagar efter att rebellerna hade gått in i staden, kom fram till Souq al-Jumaa, de utbredda östra förorterna till Tripoli med 400.000 invånare, kände jag att jag befann mig någonstans där jag var fri från Muammar Gaddafis ok. Till skillnad från de övergivna gatorna på andra ställen i staden var gränderna bakom de bemannade barrikaderna ett myller av aktivitet. Barn lekte utomhus fram till efter midnatt. Kvinnor körde bilar. Moskéerna spelade *takbir* i radion, lovsånger som är reserverade för Eid, slutet på Ramadan, att Gud är stor, till och med större än översten...

Souq al-Jumaa var det första bostadsområde i Tripoli som anslöt sig till Gaddafis revolution 1969 och det första att vända sig mot den för 39 år sedan...

Flera förstäder svarade på moskéernas anrop när de trogna avbröt fastan efter solnedgången den 20 augusti, men den organisering och omfattning som fanns i Souq al-Jumaa saknade motstycke. På några minuter hade hela distriktet samlat ihop barrikader av gamla kylskåp, utbrända bilar och annat skräp från kriget och placerat ut beväpnade män vid portarna. Lastbilar körde på gatorna och distribuerade hemmagjorda Molotovcocktails och granater som kallades gelatin, och senare samma kväll vapen som de under de föregående sex månaderna hade köpt för 3.000 dinarer per styck. På grundval av listor som ställts samman på förhand bröt sig medlemmar i medborgargarderna in hemma hos tusentals av regimen hantlangare, eller *farment*, Tripolis

förvanskade lokala uttryck för ”angivare”, och avväpnade dem och släpade iväg dem.

Samma redogörelse säger:

Nationella övergångsrådet (NTC), som översköljts med legitimitet utomlands, verkade under de första dagarna ha det svårare att göra sig gällande i sin offentligt förkunnade huvudstad. Men till skillnad från den framtvingade regimförändringen i Irak har Libyens regim mycket som talar för den. De nya härskarna är libyer, inte utlänningar, *och även om NATO stödde rebellerna från himlen, så befriade de sig själva på marken.* (Min kursivering, AW.)

Den 20 september 2011 publicerade den amerikanska tidningen *Socialist Worker* ett intressant brev som beskrev Tripolis fall och de olika krafter som ingick i rebellägret. Brevets rubrik var talande: *En omfattande folklig revolution.* Brevet var skrivet av någon på plats i Tripoli och var ett svar på en ledare i SocialistWorker.org (*”Who really won in Libya”*), som hävdade att det var NATO som vann revolutionen i Libyen, inte det libyska folket. Författaren svarar så här:

Från Tripolis horisont verkar denna bedömning förhastad. Det finns några saker som man bör förstå om situationen på marken:

1. Det har skett en omfattande folklig revolution. Tripoli befriades inte av rebeller utifrån. Istället startade ett folkligt uppror inifrån den 20 augusti i ett antal bostadsområden över hela staden. Mitt på dagen den 21 augusti hade den statliga säkerhetsapparaten besegrats fullständigt i ett antal bostadsområden och i andra föll den sönder. På kvällen den 21 nådde de första rebellbrigaderna staden och kämpade ner de återstående fästena.

Revolutionens drivkraft har vid alla avgörande tidpunkter varit massornas deltagande, både under de första upproren i Benghazi och i staden Zintan i väst och i och kring Tripoli.

Idag behärskas gatorna i Tripoli av vanliga människor. Varenda bostadsområde har en folkkommitté bestående av beväpnade lokalinvånare. De kontrollerar bostadsområdets in- och utgångar, kontrollerar fordon, och fungerar i frånvaron av polisstyrkor (som först nu har börjat återvända) som en faktisk makt på gatunivå.

Som en libysk vän sa till mig: ”Allting är upp och ner nu.” Lokalbefolkningen har avslöjat de flesta av den gamla härskande klassens maktcentrum, från säkerhetskontor till Gaddafis palats. Man kan tillbringa dagarna med att promenera i Gaddafis villor eller bläddra igenom dokument i underrättelsetjänstens högkvarter. Lokalinvånare har övertagit en del av Gaddafis hus och fängelser och förvandlat dem till en sorts muséer. De enorma simbassängerna i Aisha Gaddafis hus, som byggdes med pengar som rättmätigt tillhör vanliga libyer, har omvandlats till offentliga bassänger. I en del bostadsområden har de boende tagit över hotell och restauranger, sparkat ut de Gaddafivänliga ägarna och driver dem nu själva.

Samma känsla av självbestämmande, att tänka sig det omöjliga, som genomsyrade Egypten efter sin revolution existerar även här.

Denna beskrivning, som har skrivits av ett ögonvittne i Tripoli, är intressant. Den betonar en del av ekvationen: det faktum att den viktigaste drivkraften bakom upproret mot Gaddafi var massornas rörelse. Ur marxistisk synvinkel är detta en ytterst viktig synpunkt. Men *det uttömmar givetvis ingalunda frågan om upprorets exakta klasskaraktär, eller hur händelserna kommer att utvecklas nu.*

Författaren räknar upp rebellernas olika delar i Tripoli så här:

1) Revolutionära ledare i Tripoli som har lett rörelsen sedan första dagen i februari, ofta med få direktkontakter med NATO; 2) Revolutionärer från Tripoli som varit baserade utanför staden, i Benghazi, Tunisien eller längre utomlands och som nu återvänder; 3) Islamistiska strömningar under ledning av framstående präster; 4) Det Benghazi-baserade, USA-understödda Nationella övergångsrådet (NTC) och i synnerhet den regeringsliknande exekutivkommittén; 5) De militära styrkorna i Tripoli, som är splittrade i två fraktioner, en under ledning av den före detta islamisten Abdel Hakim Belhaj, och den andra under ledning av före detta Gaddafi-figurer. Belhaj, som fängslades och torterades efter en hemlig överenskommelse mellan USA och Gaddafi, har en

del folkligt stöd i östra Libyen och tros ha stöd från Qatar; 6) Omkring 40 rebell-*kataibas* eller brigader från hela landet.

Utifrån denna ganska detaljerade redogörelse kan vi inse hur oerhört komplicerad situationen är, och att den innehåller många motsägelsefulla element. Det är (även från andra rapporter) uppenbart att NTC inte kontrollerar situationen. Det finns många lokala kommittéer och miliser som är beväpnade och kontrollerar situationen på marken.

Gamarna cirklar runt

När vi skriver dessa rader har Gaddafis sista återstående bastioner fallit, och överste Gaddafi har fångats in och dödats. Gaddafis hot att utkämpa ”ett långt krig” var ett tomt hot, även om en del av hans anhängare kan ta till terrorism och gerillatakik i syfte att destabilisera den nya regimen.

Redan före hans död tågade imperialisterna in. USA öppnade nyligen på nytt formellt sin ambassad i Tripoli och den återvändande ambassadören försöker redan hjälpa amerikanska företag att utnyttja affärsmöjligheterna i landet. Clinton har redan besökt landet, utan tvekan för att leta efter lönsamma kontrakt åt amerikanska företag.

Libyens nya härskare är mer än ivriga att kasta sig i imperialisternas famn. Vid en presskonferens förra veckan sa Mustafa Abdel-Jalil, ordförande för Nationella övergångsrådet – de tidigare rebel-lernas självutnämnda civila ledning – att den nya regeringen till och med skulle ge sina uppbackare från väst visst ”företräde” vid tillgången till affärer i Libyen.

Man hade inte givit sina stödjare i väst några löften, sa han, ”Men som trogna muslimer kommer vi att uppskatta deras ansträngningar och de kommer att få företräde på ett ärligt sätt.”

Även om den provisoriska regeringen hade respekterat ”alla legitima kontrakt” från Gaddafi-perioden, genomförde den en systematisk genomgång ”av all ekonomisk korruption som kan ha besudlat dem”.

”Korruptionens stank hade påverkat allt som Gaddafiregimen gjorde i fråga om affärer”, sa han. ”Den var mycket vanlig inom byråkratin eftersom det var så saker och ting gjordes, och familjen befann sig högst upp. Varje avtal omfattade en utbetalning till Gaddafis familj eller en kompis.”

När han sa detta slätade han lämpligt nog över att många av NTC:s ledare kommer från Gaddafi-regimen och själv var indragna i det. Jalil satt i själva verket med i Libyens Allmänna folkkommitté, men såg snabbt vartåt vinden blåste och lämnade skeppet tidigt under revolutionen, och placerade sig därmed i en position där han kunde träda fram som en av dess ”ledare”.

I sitt uttalande fortsatte han med att försäkra att Libyens nya ledare synes ”villiga att gå med på internationell standard vad gäller transparens och ansvarsskyldighet, vilket jag anser vara bra.”

Sarkozy, som hade en mycket vänskaplig relation till Gaddafi, talade nyligen vid ett massmöte i Benghazi och uttryckte Frankrikes solidaritet med den nya libyska regimen. Vid hans sida stod den brittiske konservative premiärministern David Cameron, som sa samma sak.

”Vi kommer aldrig att glömmas bort Storbritanniens hjälp att störta Muammar Gaddafi, och brittiska företag kan förvänta sig att få spela en verksam roll under återuppbyggnaden av Libyen”, sa en hög diplomat till brittiska företagsledare i tisdags. ”Jag kan försäkra att brittiska bolag har en roll att spela och hoppas att ni kommer att arbeta med oss för att bygga det framtida Libyen”, sa Nacua, chargé d'affaires vid landets ambassad i London, till mötet som bevistades av ett hundratal företagsledare. Mötet var stängt för andra media än Reuters. Dessa herrar vill naturligtvis inte att världen ska få reda på hur affärsvärlden uppfattar den ”demokratiska” fanan.

Ledare i väst har uttryckt oro för att militanta eller åtminstone västfientliga islamister skulle kunna

ta kontrollen. Men islamisterna anstränger sig till det yttersta att betona ”återhållsamhet, demokrati och pluralism”. De är allihopa beredda att sälja Libyen till högstbjudande. Ambassadör Gene A Cretz deltog vid en konferens som utrikesdepartementet hade sammankallat med omkring 150 amerikanska företag som hoppades göra affärer med Libyen:

”Vi vet att olja är juvelen i kronan på Libyens naturresurser, men till och med på Gaddafis tid började de från början när det gäller uppbygget av en infrastruktur och andra saker”, när landet började öppna upp för väst för sex år sedan, sa han. ”Om vi kan få hit amerikanska företag i ganska stor skala, som vi kommer att göra allt för att få, då kommer det att förbättra situationen i USA vad gäller våra egna arbeten.”

Cretz hävdade bestämt att olja aldrig var något ”dominerande skäl” till den amerikanska interventionen. Men hans kommentarer avslöjade hur ivrigt USA är att skaffa sig en andel av de möjliga profiterna. Hans anmärkningar är ett slående medgivande av USA:s och andra västländers ekonomiska intressen i Libyen. De är inte bara intresserade av Libyens oljetillgångar utan också av de varor och tjänster som Libyen tack vare dessa tillgångar kan köpa från dem. Mitt under en kris och med få marknader är det en alltför bra möjlighet att missa.

Imperialisternas inblandning kommer att skapa nya motsättningar. Rebelledarna har kämpat som en katt i en säck. Abdel Fatah Younis, Gaddafis tidigare militärbefälhavare som gått över till rebellerna mördades under mystiska omständigheter i juli i år. Många pekade ut islamisterna, men affären har aldrig klarats upp. När Gaddafis fäste Baba az’ Azia föll i slutet av augusti försökte sig islamisten Abdul Hakim Belhaj (också känd under sitt täcknamn Abu Abdullah Assadaq) på en kupp för att ta kontrollen som militärbefälhavare i Tripoli.

Det ledde till en sammandrabbning med flera rivaliserande befälhavare som Abdullah Naker, som sa till CNN: ”Vem är Abdul Hakim Belhaj och vem utsåg honom? Vi känner inte till honom. Vi är ledarna, vi är revolutionärerna, vi vet allt.” Vem som utsåg Belhaj är en mycket bra fråga. Men samma fråga kan ställas om Abdullah Naker eller hela NTC. Nationella övergångsrådets (NTC:s) ordförande Abdul Jalil försökte förlika de växande meningsskiljaktigheterna. Efter ett bråkigt gruppmöte med samtliga befälhavare blev atmosfären så upphetsad att han blev tvungen att träffa de olika fraktionerna en och en nästa dag.

Belhaj har anklagats för att vara hantlangare åt Qatar som har skickat pengar men inte vapen till honom. Qatar har ingripit i Libyen som en del av NATO-alliansen, och driver precis som Storbritannien, Frankrike, USA och Italien sina egna intressen med hjälp av lokala representanter och hejdukar. Denna utländska inblandning kommer att förvärpa splittringarna i rebellägret och kan till och med hota Libyens enhet.

Men trots uppvisningen i ”vänskaplighet” i Benghazi hatar och misstror de flesta libyer imperialisterna. De vet att den libyska revolutionen fick stöd från väst på grund av att landet är så rikt på olja, och att briter, fransmän och amerikaner bara vill plundra landets naturresurser. Situationen är väldigt lik den som rådde i Bagdad 2003, men med en mycket viktig skillnad: i Libyen finns det inga amerikanska trupper på marken.

Libyerna vet att herrarna i London och Paris under årtionden hade gemytliga relationer till Gaddafi. De vet att Nicolas Sarkozy omfamnade Gaddafi 2007 och utan att förändra en min bombade honom mindre än fyra år senare. De vet att Tony Blair reste till Tripoli för att krypa inför Gaddafi för att skaffa lukrativa oljekontrakt.

De vet också att de så kallade demokraterna skickade libyska politiska fångar till Tripoli för att de skulle förhöras i den hemliga polisens tortyrkammare. Folket i Tripoli kommer snart att få tag på dokumenten från Gaddafis olje- och industriministerier och upptäcka Blairs, Sarkozys och Berlusconi:s hemliga affärsavtal med Gaddafi – om inte den brittiska eller franska underrättelse-tjänsten får tag på dem först.

Vilka kommer att segra?

När vi analyserar någonting måste vi noga skilja mellan olika tendenser, och skilja det progressiva från det reaktionära. I fallet Libyen är detta inte alltid så lätt. Rörelsen i Libyen innehåller helt klart många olika delar, både reaktionära och möjligt revolutionära. Det finns ett antal krafter som kämpar om ledningen över revolutionen. Kampen är ännu inte avgjord och den kan, som jag pekade på i min artikel i augusti, gå åt flera olika håll. (*After the fall of Tripoli: The way forward for the Libyan Revolution*)

Det är en förvirrad och motsägelsefull situation vars utgång fortfarande är osäker. Å ena sidan pressar massrörelsen, inklusive arbetarklassen, på för sina egna krav. Å den andra manövrerar de borgerliga elementen med imperialisterna för att ta kontroll över situationen. Revolutionens främsta drivkraft är de unga rebellkämparna som är ärliga och modiga men också förvirrade och desorienterade, och de kan manipuleras av fundamentalisterna och andra demagoger. Slutligen börjar arbetarklassen röra sig och uttrycka sina självständiga klasskrav, men den är liten till antalet och saknar ett fullgott ledarskap.

Det är ännu inte klart vilken av dessa krafter som kommer att segra. Det USA-stödda NTC är ganska svagt och har ett begränsat folkligt stöd. Det har redan uppstått demonstrationer mot det i ett antal städer, inklusive Benghazi. I mitten av september tävlade NTC fortfarande med ett stort upp-båd rebellgrupper och politiska fraktioner om kontrollen över landet. Det finns ingen garanti att NTC kan upprätta en funktionsduglig regim. NTC:s svaghet visar sig i det faktum att de även efter Tripolis fall blev kvar i Benghazi, uppenbarligen rädda för att gå in i huvudstaden som hade tagits över av beväpnade miliser.

Nicolas Pelham skriver i *The New York Review of Books*:

Alla uppvisade enhet när den första äldre representanten från NTC, finansminister Ali Tarhouni, anlände till Tripoli från rebellbasen i Benghazi. Men de hade knappt anslutit sig till honom på scenen under presskonferensen förrän nya sprickor uppstod. Under ljuskronorna i hotellets balsal glömde Tarhouni att ta med Tripolis invånare i sin långa lista på personer hemma och utomlands som tackades för att ha drivit ut Gaddafi från staden. "Han uppskattade inte den roll som intifadan spelade", sa en rasande medlem i det nya rådet i Tripoli, och drog sig tillbaka till bakre delen av balsalen där Tarhouni talade.

Rådsmedlemmen gav utlopp för misstankarna att östra Libyen ännu kan försöka dra uppmärksamheten från väst, och tillade, "Om han tror att han kan säga till folket som befriade sin stad att de ska lägga ner vapnen, då kommer de att köra iväg honom."

Patrick Cockburn skriver: "Nationella övergångsrådets medlemmar har tagit tid på sig att komma till Tripoli och har varit ännu långsammare att ta över när de verkligen anlände. Abdel-Rahman el-Keib, en medlem i NTC, sa till mig att han trodde att rebellpolitikerna trots all sin tidigare högljudda förtröstan på segern var 'desorganiserade eftersom de inte trodde att Gaddafis sammanbrott skulle komma så snabbt. Hans styrkor var inte starka som vi trodde'."

Splittring har uppstått om vilka som ska kontrollera Libyens upptinade många miljarder dollar. Lokala gudfäder har framträtt. Problemet är att många libyer är mer lojala mot familjen, stammen, byn och staden än mot nationen.

Patrick Cockburn fortsätter: "Politiskt ser NTC bräckligt ut, de är oense och inte redo att ta över regeringen. I motsats till det verkar de lokala kommittéer som säkrar Tripolis gator ytterst dugliga. Trots att det är brist på vatten, mat, bränsle och nästan allt annat i affärerna säger kommittéerna att de under de senaste sex månaderna har byggt upp tillräckliga lager för att förhindra en humanitär kris. Men den politiska ledningen ser svag ut, och det är osannolikt att miliserna kommer att upplösa sig fredligt. Den nya libyska staten kanske inte kan stå emot särskilt mycket tryck, men å andra sidan kanske den, till skillnad från Irak och Afghanistan, inte behöver det."

Eftersom det saknas ett verkligt revolutionärt ledarskap kanske de kommer att lyckas. Men borgarklassen står inför allvarliga problem. För det första möter de ett upphetsat folk med vapen i händerna. Den första uppgiften kommer därför att vara att avvärja folket. Men det är lättare sagt än gjort. USA:s ambassadör Cretz tog upp flera oroande faktorer, inklusive avvärjningen av den nyss beväpnade befolkningen och många självständiga miliser.

Ismail Sallabi, ledare för Benghazi militärråd, uppmanade NTC att avgå och hudflängde dess medlemmar som ”rester från Gaddafieran” och ”en samling liberaler utan anhängare i det libyska samhället.”

Många kämpar som Sallabi betonar att de spelade den avgörande rollen för att störta Gaddafi. En del går ännu längre och säger att den snabba erövringen av Tripoli hade tagit NTC med överraskning och att den hade kullkastat det de hävdar var NATO:s verkliga plan för landet: att dela det i en östlig och en västlig del. De hävdar att NATO:s strategi var att stoppa konflikten i väst och i grund och botten förvandla Brega till skiljelinje mellan det befriade öst och Gaddafis väst.

Soumaya Ghannoushi har gjort en del intressanta kommentarer om detta, även om vi måste ta komma ihåg att hon är dotter till Ennahda-islamisternas ledare Ghannoushi i Tunisien. Det hon skriver är mycket intressant eftersom det avslöjar splittringen mellan NTC och gemene man bland rebellerna. Hon skriver:

Denna konflikt utvecklas på olika sätt i regionen. I samtliga fall hotas de olika revolutionernas inre dynamik av utländska makters uppdämpnings- och kontrollpolitik. Det är frågan om den arabiska våren ska leda till en kalkylerad, begränsad och övervakad förändring, där nya aktörer ersätter de gamla medan spelets regler är desamma, och där krig genom ombud bemannas av allierade lokala eliter för att återanvända den gamla regimen i den nya samhällsordningen. Det är vad de olika utländska makterna skulle vilja se.

Gaddafi är borta men Libyen ställs nu i ordning för att bli scenen för flera strider: inte bara konflikter mellan NATO:s män och kämparna på marken, utan också mellan de utländska makter som har satsat på kriget – Frankrike som har föresatt sig att skaffa sig övertagat politiskt och ekonomiskt; Italien som betraktar Libyen som sin bakgård; Storbritannien som vill säkra sina kontrakt; Turkiet som är piggt på att återuppliva sitt inflytande på det gamla ottomanska halvklottet; och givetvis de aktörer som förlorat på den framväxande samhällsordningen, Kina och Ryssland. (www.guardian.co.uk)

Arbetarklassens roll

Den libyska revolutionen är ett ofullbordat drama där Gaddafis fall bara var den första akten. Framtiden kommer att avgöras av kampen mellan levande krafter och det slutgiltiga resultatet är ännu inte avgjort. Olika resultat är möjliga – både revolutionära och kontrarevolutionära. Den framtida utvecklingen kommer att avgöras av händelser både i Libyen och i internationell skala. Vi måste ställa frågan konkret: var störtandet av Gaddafi en seger för revolutionen eller kontrarevolutionen?

Revolutionen har sopat undan ett enormt hinder för arbetarklassen och erbjuder därmed nya möjligheter. Den innebär också nya faror. Det var frånvaron av en stark arbetarklass som gjorde att kampen förvandlades till ett blodigt inbördeskrig. De upproriska ungdomarna anslöt sig till olika revolutionära grupper. Dessa hade ofta sin grund i stam- eller lokala lojaliteter. De beväpnades och finansierades av affärsmän som tillhandahöll vapen och fordon. Och eftersom det inte finns några oberoende arbetarorganisationer, för att inte tala om något verkligt revolutionärt marxistiskt parti, inskränker sig rebellernas politiska perspektiv till att leta efter alternativ inom kapitalismens ramar, det vill säga inom ramen för någon sorts borgerlig demokrati. Alla dessa faktorer sätter ett stort frågetecken över rörelsens framtida utveckling.

Kommer imperialisterna att lyckas tvinga igenom sitt styre och underordna den libyska revolutionen

under sina intressen? Frågan går inte att avgöra med säkerhet redan på förhand. Det finns starka krafter som drar i den riktningen. Men varje aktion får en motsvarande och motsatt reaktion. Det faktum att en del personer viftar med franska och engelska (och egyptiska, algeriska och qatariska) fanor innebär inte nödvändigtvis att Libyens folk kommer att vara villigt att se hur deras land och oljetillgångar säljs ut till högstbjudande.

Det är en sak att uttrycka tacksamhet till dessa länder för att de släppte bomber på Gaddafis stridsvagnar. Det är en annan sak att acceptera att det återupprättas ett kolonialt styre i Libyen. Det är talande att NTC:s ledning, trots sin krypande inställning till väst, nyligen tvingades gå mot en FN-styrka på marken, och på så sätt återspeglade det folkliga tryck som finns. Det tyder på att de revolutionära massorna är misstroagna mot NTC och mot att imperialistiska styrkor släpps in i Libyen.

Det ögonvittne i Tripoli som vi citerade tidigare skriver: "USA och dess allierade fortsätter att försöka underordna revolutionen under sina intressen. De har stött en del av rebellerna som verkar sakna en nationell bas, i ett försök att kontrollera de arabiska revolutionernas förlopp. De är inte intresserade av någon verklig demokrati utan en begränsad, reglerad demokrati som svarar mot deras behov."

Och han avslutar:

De politiska strukturernas svaghet i Libyen gör att framtidsutsikterna för att det växer fram en vänster är synnerligen svaga, och det trots revolutionens folkliga karaktär. Men dessa framtidsutsikter var ännu svagare under Gaddafi, och revolutionen ger det libyska samhället utrymme att utveckla dessa ting. Det kanske inte sker särskilt snart – det kräver en omstrukturering av ekonomin, att arbetarklassen växer och så vidare – men för första gången i sin historia har Libyen en chans. Enbart av detta skäl bör man stöda revolutionen. Dessutom har segern givit nytt liv åt opproren i hela arabvärlden, speciellt i Syrien och Jemen.

Det är alldeles för tidigt att säga vem som kommer att bli den slutgiltiga segraren i Libyens revolution, men vi vet vilka som kommer att försöka avgöra utgången.

Det är en förhållandevis sansad slutsats. Det stämmer att Libyens arbetarklass är mycket svagare än låt oss säga det egyptiska proletariatet. Hittills har den inte kunnat sätta sin prägel på revolutionen. Vänstern är allmänt sett mycket svag, och trycket från de borgerliga elementen och imperialismen kan tvinga Libyen åt ett annat håll. Trots det skapar störtandet av Gaddafi mer gynnsamma förhållanden för att utveckla klasskampen i Libyen.

Erfarenheterna av hur den libyska revolutionen utvecklade sig, där ett borgerligt ledarskap kapade rörelsen och ledare som var en del av den gamla regimen klädde ut sig till demokrater, är också en värdefull lärdom för de pågående rörelserna i Syrien och Jemen. Lärdomen är denna: om en regimen störtas med hjälp av de imperialistiska makterna då är det massorna som får betala priset. Istället för verkliga förändringar kommer en stor del av den gamla regimen till slut att återanvändas som ny och man kommer inte att ta itu med några av de verkligt brännande sociala problemen. Således måste massorna förbereda sig på en andra, omfattande revolution för att fullborda den uppgift som de ursprungligen ställde sig.

I det långa loppet är det de materiella förhållandena i Libyen som kommer att avgöra. Massornas situation är desperat. Elektricitet- och vattenförsörjningen har avbrutits. Det är också en förfärlig brist på bensin. Arbetarna kan inte hur länge som helst leva på tal och "demokratisk" vältalighet. De har omedelbara behov som måste tillfredsställas. Nu när Gaddafi är död och striderna tar slut kommer rebellgret att polariseras längs klasslinjerna.

Arbetarna är redan kritiska mot NTC och protesterar mot att man behåller de gamla cheferna inom oljeindustrin. Mer än hundra anställda i Libyens National Oil Company (NOC) protesterade den 27 september utanför kontoret i Tripoli mot att cheferna inte helt hade brutit med det förflutna:

”Detta är en ny era, en ny revolution. Vi har betalat med mycket blod. Vi vill ha enorma förändringar”, sa Haifa Mohammed, som sa att hon arbetade på bolagets avdelning för hållbar utveckling. ”Vi förväntade oss sådana förändringar. Men det vi ser är att samma gamla personer sitter kvar, de dåliga personerna, cheferna.”

Detta är inget isolerat exempel. Den 9 april rapporterade *The Economist* om en protest av oljearbetare i Benghazi utanför Arabian Gulf Oil Corporations (AGOCO) kontor, det största oljebolaget i Libyen, för att kräva förändringar inom ledningen. Bolaget tvingades behålla den ledare som arbetarna hade valt till kommittén. Arbetarna uppnådde denna seger trots NTC:s motstånd. Artikeln citerade en fackföreningsmedlem: ”Lokala gudfäder försöker dela upp landet lika snabbt som utländska aktörer.”

Här har vi den libyska revolutionens verkliga röst: rösten hos en arbetarklass som har kastat av sig en diktatur och inte vill att den byts ut mot en ny sorts diktatur: kapitalets diktatur och ett imperia- listiskt herravälde. Det visar att arbetarklassen börjar röra på sig. Vi måste göra allt i vår makt för att stöda och uppmuntra varje steg i riktning mot en självständig arbetarrörelse i Libyen.

Situationen är ytterst komplicerad och det finns tendenser som drar åt olika håll. Det är självklart att marxister alltid måste basera sig på arbetarklassen och ungdomens mest revolutionära delar, även när de är en liten minoritet. Vi grundar oss på det som är progressivt och kämpar mot allt som är reaktionärt.

Framförallt är Gaddafis fall ännu en länk i den kedjereaktion som sprider sig i arabvärlden. Ben Ali och Mubarak har försvunnit och Saleh hänger på en skör tråd. Nu har Gaddafi störtats. Det utsätter Assad i Syrien för ännu större faror. Jordaniens Abdullah möter fortfarande opposition. Folket i Bahrain tynar förbittrat bort nedtryckt under Sunnimonarkins minoritet som stöds av Saudiarabiens bajonetter. Men hur länge kan dessa regimer sitta kvar? De saudiska massorna sitter på stora rikedomar, och kommer inte att för evigt tolerera en korrumpierad, dekadent och förbrukad monarkis herravälde. Händelserna i Libyen är en del av en stor arabisk revolution som långtifrån är slut.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)